

Η ΘΑΛΑΣΣΑ.

Ο ΠΟΝΤΟΠΟΡΩΝ με ὄμμα βλέπει ἐκθαμβὸν τὸ λειόν,
Τὸ χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος ὠκεάνειον πεδίον·
Εἰς τὸ κέντρον μένει κυκλον, ὅστις φαίνεται ν' αἰζάνη,
Καὶ ποτὲ τὴν φεύγουσάν του περιφέρειαν δὲν φθάνει·
Τοῦ νοὸς ἐκεῖ δὲν ἔχει πέρασ ἢ ταχυπόρια,
Οὐδ' ὀρίζοντα ἐμπρὸς τῆς ἀπαντᾶ ἢ φαντασία.

Ἡ ψυχὴ μας εὐεθέρα

Τὰς ἐκτάσεις διατρέχει με τὸν οὐρίον αἶρα.

Κύλιε τὰ κύματά σου, Θάλασσα! . . . μυρίοι στόλοι
Ἔρχονται, πηγαίνουν, τρέχουν εἰς τὸν τραχηλὸν σου ὄλοι.
Σείεσαι, καὶ τῶν μελῶν σου τῶν βαρέων, τῶν μεγάλων,
Καὶ ὁ εἰς καὶ ἄλλος πόλος συναισθάνονται τὸν ὄalon.
Θάλασσα! ὁ ἀμετρός σου καὶ ἀκάματος βραχίον
Ἐγκολπύεται τὴν γῆν ὅλην, ὡς ἡ μήτηρ τὸ παιδίον,
Καὶ ἀτίθαστος, ἀγρία,
Μάχεσαι με τοὺς τυφῶνας, μάχεσαι με τὰ στοιχεῖα.

Τὴν γῆν ὅλην ὁ βραχίον τοῦ ἀνθρώπου ἀλλοιώνει·
Πλὴν τὸ κράτος σου πλησίον τῶν ἄκτων σου τελειώνει.
Ὅτε ἤχησεν ἡ πρώτη τῆς δημιουργίας ἡμέρα,
Νεῖα ἔβρευσες, καὶ νεῖα καθὼς τότε βρέεις τώρα.
Τὴν παλιόβριον τῆς τύχης καὶ τὸ ἀστατόν τῆς πνεύμα
Παριστᾶ τὸ ὑπ' ἀέμου κυματούμενόν σου βεῖμα,
Καὶ εἰς σὲ ἡ τοῦ ὀπίρου
Ἐκτασις ἀτανακλάται ὡς εἰς κάτοπτρον σαφείρου.

Α. ΣΟΥΤΣΟΣ.

ΥΠΙΚΗ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ.

ΝΕΟΣ τις, εἰς μίαν τῶν ἐν Ἐπισημοῖς ἀκαδημιῶν,
παρητηρήθη ὡς μὴ τρώγων τίποτε πλὴν ξηρὸν ἄρτον
καὶ ζυμὸν, καὶ πίνων καθαρὸν νερὸν μόνον. Ὁ ἀρχι-
διδάσκαλος, ἀποδίδων τὴν ἰδιοτροπίαν ταύτην εἰς ὑπερ-
βολικὴν εὐλάβειαν, ἐπέπληξε τὸν μαθητὴν, καὶ μεγά-
λως ἐπροσπάθησε νὰ καταπέσῃ αὐτὸν ν' ἀλλάξῃ γνώ-
μην. Εὐρῶν ὅμως ἀπράκτους τὰς ἐπιπλήξεις του, με-
τεκάλεσεν αὐτὸν καὶ τὸν εἶπεν, ὅτι τοιαύτη διαγωγὴ
εἶναι καθυπερβολὴν ἀπρεπῆς, καὶ ὅτι χρεωστὴ ν' ἀκο-
λουθῇ τοὺς κανόνας τῆς ἀκαδημίας. Ὑστερον ἐξήτη-
σε νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς διαγωγῆς ταύτης τοῦ μα-
θητοῦ· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ὁ νέος δὲν κατεπέσθη νὰ φα-
νερῶσῃ τὸ μυστικόν, ἠπέλιψε, τέλος πάντων, ὁ ἀρχιδι-
δάσκαλος νὰ στείλῃ αὐτὸν ὀπίσω εἰς τοῦ πατρὸς του
τὴν οἰκίαν.

Ἡ ἀπειλὴ αὕτη ἐπέφερεν ἄμεσον ἐξήγησιν. 'Κύ-
ριε,' εἶπεν ὁ νέος, 'εἰς τοῦ πατρὸς μου δὲν τρώγω τίποτε
πλὴν μαῦρον ψωμίον, καὶ ἀπ' αὐτὸ πολλὰ ὀλίγον· ἐδῶ
ἔχω καλὸν ζυμὸν καὶ ἐξαιρετὸν λευκὸν ψωμίον· μολονότι
δὲ ἠμποροῦν, ἂν ἤθελα, νὰ ζῶ τρυφηλὰ, δὲν δύναμαι
ὅμως ν' ἀποφασίσω νὰ τὸ κάμω, ὅταν στοχάζωμαι τὴν
Σέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀφῆκα τὸν πατέρα καὶ τὴν μη-
τέρα μου.'

Ὁ ἀρχιδιδάσκαλος τὸσον κατενύχθη, ὥστε δὲν ἠμ-
πόρει νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα. 'Ὁ πατήρ σου,' εἶπεν,
'ἦτο στρατιώτης· δὲν λαμβάνει σιτηρέσιον;' 'Ὅχι,'
ἀπεκρίθη ὁ νέος· 'ἀπὸ πολλῶν καιρῶν ἤδη τὸ ζητεῖ·
ἀλλὰ μὴ ἔχων χρήματα, ἠναγκάσθη νὰ παραίτησθαι
πλέον, προτιμῶν νὰ ζῇ ἀθλιῶς εἰς τὴν ἐξοχὴν μάλλον
παρὰ νὰ χρεωθῇ εἰς τὴν μητρόπολιν.' Μὴ σε μέλη,

εἶπεν ὁ διδάσκαλος· 'ἂν τὸ πρᾶγμα ἔχῃ καθὼς σὺ με
τὸ παρίστησες, ὑπόσχομαι νὰ προμηθεύσω τοῦ πατρὸς
σου σιτηρέσιον πεντακοσίων λιτρῶν κατ' ἔτος. Ἐπειδὴ
δὲ καὶ οἱ γονεῖς σου εἶναι τὸσον δυστυχεῖς, λάβε τὰ
τρία ταῦτα Λουίγγια διὰ τὰ τυχηρά σου ἐξοδα. Ἐγὼ
δὲ θέλω στείλειν εἰς τὸν πατέρα σου τοῦ ἡμίσεως χρόνου
τὴν πληρωμὴν ἐμπρός.' 'Ἄλλ' ὦ κύριε!' ὑπέλαβεν ὁ
νέος, 'ἐπειδὴ καὶ ἔχετε σκοπὸν νὰ στείλετε εἰς τὸν πα-
τέρα μου χρήματα, στείλετε, παρακαλῶ, καὶ τὰ τρία
ταῦτα Λουίγγια. Ἐγὼ ἔχω πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμῶ, καὶ δὲν
με χρειάζονται· ἀλλ' ἤθελαν μεγάλως χρησιμεύσειν εἰς
τὸν πατέρα μου, διὰ νὰ ζωτροφῇ τὰ ἐπίλοιπά του τέκνα.'

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ ΤΟΥ ΜΙΤΡΑΝΟΥ.

ΧΟΣΡΟΗΣ, ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας (διηγεῖται ὁ φι-
λόσοφος Σαδῆς) εἶχεν ὑπουργὸν τινα, καλούμενον Μιτρά-
νην, ὅστις τὸν ἐπρόσφερε πιστὰς ἐκδουλεύσεις, καὶ τὸν
ἠγάπα εἰλικρινῶς. Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν ὁ ὑπουργὸς
οὗτος, παρρησιασθεὶς πρὸς αὐτὸν, ἐξήτησε τὴν παραί-
τησίν του. 'Καὶ διατί,' τὸν ἠρώτησε μεθυσμένος ὁ
Χοσρόης, 'θέλεις νὰ με ἀφήσῃς; τώρα πλέον σὲ ἤλασεν
ὁ στοχασμὸς νὰ φύγῃς ἀπὸ ἐμέ, ὅτε σὲ ἠνοιξα τὰ φύλλα
τῆς καρδίας μου, σὲ ἐχάρισα τόσα ἀγαθὰ, καὶ σὲ ἐτί-
μησα τόσον, ὥστε οἱ ὑπῆκοοί μου νὰ μὴ κάμνουν κάμ-
μίαν διαφορὰν μετὰξὺ τῶν ἰδικῶν μου καὶ τῶν ἰδικῶν
σου προσταγῶν;' 'Ἄλλ' ὁ Μιτράνης, 'Τὸ γνωρίζω, βασι-
λεῦ,' εἶπεν, 'ὅτι με ἀντάμειψες μεγάλως διὰ τὰς ὁποίας
σ' ἐπρόσφερα μικρὰς ὑπηρεσίας· πλὴν ἡ φύσις σήμερον
μ' ἐπιβάλλει ἱερὰ χρέη, καὶ ἄφες με νὰ τὰ ἐκπληρώσω·
ἔχω υἱόν, ὅστις ἐμὲ μόνον ἔχει νὰ τὸν διδάξω νὰ σ'
ἐκδουλεύσῃ πιστῶς, ὡς καὶ ἐγὼ σὲ ἐδούλευσα.'— 'Σὲ ἀφί-
νω τώρα ν' ἀνχωρήσῃς,' εἶπεν ὁ Χοσρόης, 'ἀλλὰ με
τοιαύτην συμφωνίαν.' Ἐπειδὴ μετὰξὺ τῶν ἐναρέτων,
τοὺς ὁποίους διὰ σοῦ ἐγνώρισα, δὲν δύναμαι νὰ εὐρω
ἄλλον ἀξιώτερόν σου, ὅστις νὰ φωτίσῃ καὶ νὰ παιδεύσῃ
τὴν ψυχὴν καὶ τοῦ ἰδικοῦ μου υἱοῦ, θέλω νὰ τελειώσῃς
τὸ στάδιόν σου με τὴν μεγαλητέραν ἐκδούλευσιν, τὴν
ὁποίαν ἐμπορεῖς νὰ κάμῃς πρὸς τοὺς ἄλλους, ὥστε διὰ
σοῦ ν' ἀποκτήσωσι χρηστὸν ἡγεμόνα, διότι κατέλαβα
πλέον τὴν διαφθορὰν τῆς αὐλῆς, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει
νὰ ποτίζεται ὁ νέος ἡγεμῶν. Ὅθεν λάβε αὐτὸν, καὶ
ὑπάγε ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς ἀρετῆς νὰ
τὸν διδάξῃς κατὰ μόναν με τὸν ἰδικόν σου.' Παραλα-
βὼν ὁ Μιτράνης τοὺς δύο παῖδας, ἀνεχώρησε. Μετὰ
πέντε δὲ ἡ ἐξ ἑτη ἐπέστρεψε μ' αὐτοὺς εἰς τὸν Χοσρόην,
ὅστις ἐχάρη μὲν διότι ἐξανῆθε τὸν υἱόν του, πλὴν, μὴ
εὐρῶν αὐτὸν οὕτως ἀξίον ὡς τὸν υἱόν τοῦ ὑπουργοῦ του,
ἠσθάνθη μετὰ μικροτάτην θλίψιν τὴν διαφορὰν ταύτην,
καὶ παρεπονέθη μάλιστα προσωπικῶς εἰς τὸν Μιτρά-
νην. Ἄλλ' ὁ Μιτράνης, 'Βασιλεῦ,' τὸν εἶπεν, 'ἡ διαφορὰ
πρόρχεται, διότι ὁ ἰδικός μου υἱὸς ἔκαμε καλητέραν
ἀπὸ τὸν ἰδικόν σου χρῆσιν τῶν μαθημάτων, τὰ ὁποῖα
κοινῶς εἰς ἀμφοτέροισ ἐδίδα· ἐπειδὴ ὁ μὲν ἰδικός μου
ἤξευρεν ὅτι ἐμελλέ ποτε νὰ ἔχῃ τῶν ἄλλων τὴν χρεῖαν,
ἀπὸ τὸν ἰδικόν σου ὅμως δὲν ἠδυνήθη ποσῶς νὰ κρύψῃ,
ὅτι οἱ ἄλλοι ἤθελον ἔχειν τὴν χρεῖαν αὐτοῦ.'